

Čís. 316.

Notář, s jehož kaucí, uloženou svého času v cenných papírech ve vídeňské poštovní spořitelně, nelze v tuzemsku volně nakládati, jest povinen, by pro tuzemsko předepsanou kaucí znova složil, pokud se týče doplnil.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, R II 145/19.)

Notář František K. byl výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 8. července 1919 přeložen ze Ž. do K. Dle § 17, odstavec druhý not. řádu měla býti jeho notářská kauce, sestávající z korunových rent v obnosu 2.200 K, zemským soudem v Brně ve vídeňské poštovní spořitelně uložena a, ježto pro notářství v K. postačovala, na krajský soud v Uher. Hradišti přenesena. Poněvadž se tak státi nemohlo, ježto akce, zavedená za příčinou vydání notářských kaucí z Vídeňské poštovní spořitelny dosud skončena není, uložila notářská komora Františku K-ovi, by složil novou kaucí 2.000 K. V r e c h n í z e m s k ý s o u d zrušil usnesení notářské komory, poněvadž by tím právem i od ostatních notářů na Moravě a ve Slezsku, jejichž kauce dosud ve vídeňské poštovní spořitelně, tedy v cizozemí, uloženy jsou, složení nových kaucí požadováno býti musilo, což se však dle platných zákonných předpisů státi nemůže.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení notářské komory.

D ů v o d y:

Oprávněnost notářské komory k rekursu plyne z ustanovení § 135 lit. h) notářského řádu. Též věcně jest stížnost opodstatněna. Podle § 13 not. ř. jest každému notáři při jmenování složití zákonitou záruku a udržovati ji neztenčenu, po případě ji doplniti, by byla zástavou pro nároky na náhradu, jež vzejdou z notářova úřadování (§ 17, 25, 26 not. ř.). Notářské komoře a státnímu zástupci jest na to dozírati, by záruky notářů nebyly ztenčovány, a, hrozí-li nebo nastalo-li ztenčení záruky některého notáře, tomuto uložiti, by to buď zamezil nebo složil záruku novou. Záruka notářova musí tedy býti úplnou a takovou, by v každé době vyhovovala svému úkolu. Této podmínce však nevyhovuje záruka notáře Františka K. v K., skládající se ze 2.200 K 4procentní rakouské korunové renty, uložená v poštovní spořitelně ve Vídni, neboť jest uložena v cizozemsku a není o tom sporu, že jí nelze volně disponovati. Z toho, že se věc stejně má u více jiných notářů na Moravě, nikterak neplyne, že by se tato nezákonnost měla trpěti i nadále. Bylo proto rekursu notářské komory vyhověti.

Čís. 317.

Převodem pohledávek z ciziny do území Československé republiky ve smyslu nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. rozumí se bez ohledu na bydliště nebo sídlo dlužníkovo záměna cizozemského věřitele za věřitele tuzemského.